
Nytt om navn

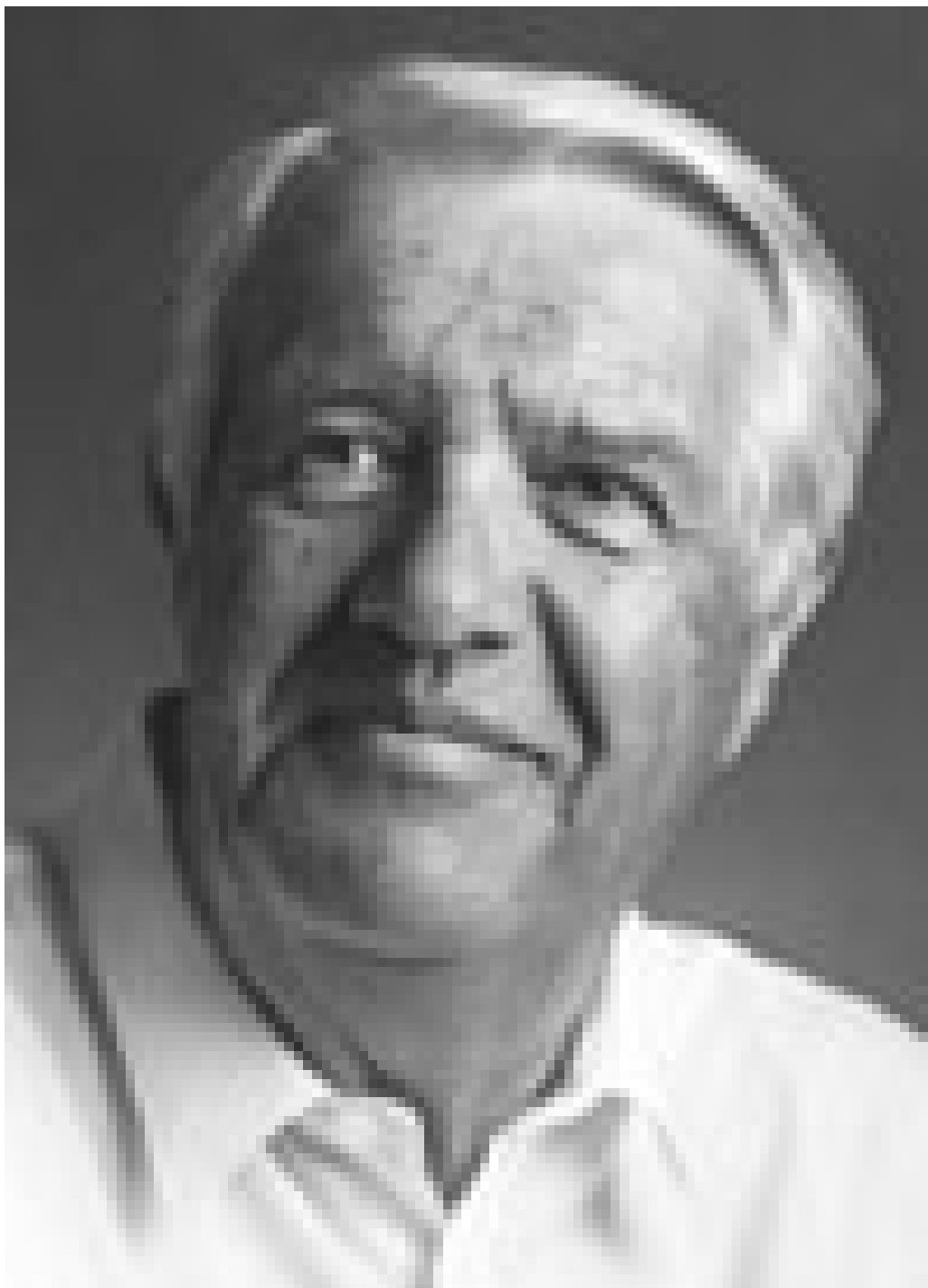
NILS NORMAN

OLE RASMUS ØDEGAARD

ROALD E. STRANDJORD

SVERRE BRAUT

Bent Rosenlund

Vår kjære kollega Bent Rosenlund gikk bort 23.3. 2002, 79 år gammel. Han var klar til det siste hos sin hustru Marianne.

Som en kjent og kjær person i norsk medisin har han mange venner som vil savne ham. Den eldste gruppen venner er fra studietiden. De fine, karrige, men energiske årene fra høsten 1945 da vi startet medisinstudiene, brakte oss tett sammen med trimesterordning, militærtjeneste, vårball og oktoberfester (de siste hadde bare adgang for menn i den tiden). Bent og 28 andre av oss gjennomførte studiet på fem og et halvt år med embetseksamen i desember 1950, en rekord.

I desember år 2000 var det stor samling – vi feiret 50-årsjubileum. Vår aktive tid i norsk medisin var forbi, og vi hadde deltatt i og bidratt til en utvikling i norsk medisin som vi ikke kunne forestille oss.

Bent var tidlig interessert i kjemi, biokjemi og klinisk kjemi. Han var stipendiat ved Sentrallaboratoriet, Rikshospitalet, og vitenskapelig assistent ved Institutt for medisinsk biokjemi, Universitetet i Oslo, og senere reservelege ved Det Norske Radiumhospital. I begynnelsen av 1960-årene var han i to perioder overlege ved det skandinaviske undervisningssykehuset i Seoul, Sør-Korea. Etter dette ila han seg stor fortjeneste som overlege ved Sentrallaboratoriet ved Aker sykehus. Det var en omfattende karriere med undervisning og ledelse i tillegg til det teknologiske og vitenskapelige.

Hans vennskapskrets økte. Det er trist at han nå er borte, men hyggelig å tenke tilbake på den tid som var med utvikling og store forandringer, der Bent var en meget adekvat deltaker.

Audun Øyri

Sykdommen rammet ham morgenen etter at han hadde avsluttet manus til den sjuende utgaven av Norsk medisinsk ordbok, et enmannsforetak og et ruvende standardverk uten sidestykke i norsk medisin. Selv om helsen sviktet, noe han knapt gav til kjenne, var tanken klar til det siste.

Faren var fra Årdal i Sogn, derav kommer navnet Øyri, moren var datter av den sagnomsuste gründer smeden Ole Gabriel Kverneland. Audun fikk således genene fra en frilynt, omsorgsfull og særdeles lærd pedagog og fra sin mors slekt: en teknisk teoretisk begavelse utenom det vanlige.

I hele sitt voksenliv dyrket han språk og språkrøkt, noe som kom til uttrykk allerede ved examen artium, da han fikk beste karakter både i hovedmål og sidemål og ble prisbelønnet for det. For ettertiden vil hans navn først og fremst være uløselig knyttet til hans banebrytende innsats som ordbokforfatter. Uten formell leksikografisk kompetanse klarte han med suveren intellektuell styrke, medisinsk-faglig viten og en usedvanlig arbeidsevne og vilje å gi ut førsteutgaven i 1988, mens han på dagtid var sjømannslege i Stavanger. Siden har *Norsk medisinsk ordbok* kommet ut i anslagsvis 30 000 eksemplarer. Mange profesjonelle forståelsepåere karakteriserer ordboksarbeidet som en nærmest uforståelig bragd utført av én og samme person. Det hviler et tungt ansvar og en omfattende innsats på dem som skal føre hans arbeid videre.

Sammen med sin hustru Bjørg fikk han Målprisen fra Rogaland Mållag. I 2001 ble han hedret med Norsk faglitterære forfatter- og oversetterforenings ordbokpris. Samme året fikk han Hå kommunes kulturvernpris for sitt arbeid med historien om Ognahiene.

Fra 1971 til 1981 var han ansatt ved Sentralsjukehuset i Rogaland som assisterende overlege. Dag og natt var han beskjeftiget med oppbyggingen av en moderne nyreavdeling, innbefattet arbeidet med å skaffe donornyrrer. Han var ikke bare en omsorgsfull lege og anerkjent nyrespesialist, men fant det også nødvendig å utvikle sin egen dialysemaskin. Den bygde på mange nye prinsipper og vakte berettiget oppsikt da den ble demonstrert på kongresser flere steder i Europa. I ettertid angret han nok på at han ikke fikk noen av dem patentert. Dessverre skjønte ikke sykehusets administrasjon hvilken eminent fagmann og spesiell personlighet den hadde med å gjøre. De byråkratiske veier ble for lange og for kronglete for ham, og han foretrakk å si opp sin stilling. Det var først og fremst et tap for sykehuset.

Vi som lærte ham å kjenne har mistet en god venn og en lydhør og inspirerende samtalepartner. Vi savner hans godlynte væremåte, humoren med et sjenert smil, og de mange uventede svar som gjerne gikk litt på tvers av ens egne meninger. Det er godt å vite at han har etterlatt seg mange fotspor i våre sinn, og en merkestein utover det vanlige i norsk medisin og norsk språkrøkt. Det er vi takknemlige for.

Stille blir det imidlertid for Bjørg alene, etter 50 års samliv, i den praktfulle jugendvillaen i Muségaten. Heldigvis har hun en god og nær familie med barn og barnebarn og mange venner, noe som ikke minst viste seg under bisettelsen i et fullsatt Tjensvoll kapell.

Publisert: 10. juni 2002. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 6. februar 2026.